

— Добре, азъ ще събера войска, — отвърналъ му Глупчо и се тупналъ по гърдитъ. — Но ако и следъ туй царътъ не желае да даде дъщеря си, ще му отворя война и ще взема царкинята, па и цѣлото му царство на сила.

Презъ нощта добриятъ приятелъ отвелъ Глупча въ полето. Не забравили да взематъ и вързопъ съ дървата. Разпръснали ги по разни посоки — и веднага се явили и се наредили конь до коня, юнакъ до юнака — цѣла войска. Затржбили тржби, загжрмѣли барабани, зацвилили буйни коне, заиграли конниците съ остри копия, а пешеходцитъ взели пушкитъ предъ рамо.

Съмнало се. Царътъ се събудилъ и чулъ тржбитъ, барабанитъ, цвиленето на буйнитъ коне и виковетъ на войницитъ. Той се доближилъ до прозореца. Предъ него на широкото поле лъщѣли на утренното слънце копията, блестѣли оржжията. Той се смаялъ и извикалъ:

— Какво мога да сторя срещу такъвъ силень човѣкъ!

И изпратилъ на Глупча скжпи дрехи.

Глупчо се премянилъ и станалъ такъвъ хубавецъ, че царкинята го обикнала щомъ го съгледала.

Направили сватба, царска сватба и толкоза много ядене и пиене имало, че дори и Ненаситко се нахранилъ.

Отъ немски Г. П.

